Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 14. Warszawa, dnia 30 maja 1934 r. **Rok XVII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 69—74.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. 40.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 110—118.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

135.

OKÓLNIK Nr. 69

z dnia 22 maja 1934 r.

w sprawie orzeczeń placówek naukowo-badawczych przy dochodzeniach wodno-prawnych.

(BS. 38-a-23).

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Lublinie, Białymstoku, Kielcach, Łodzi, Krakowie, Poznaniu, Toruniu i Katowicach i P. P. Starostów tych województw.

Na III posiedzeniu międzyministerjalnej komisji ochrony rzek przed zanieczyszczeniem (protokół przesłany P. Wojewodzie przy piśmie Nr. BS. 38-b-27 z dn. 16.XI.1933 r.) wyrażono życzenie, aby orzeczenia placówek naukowo-badawczych, podległych międzywojewódzkim komitetom ochrony rzek przed zanieczyszczeniem w Warszawie, Krakowie i Poznaniu, były traktowane jako orzeczenia znawców.

Wykorzystanie orzeczeń placówek naukowo-badawczych wpłynie niewątpliwie na przyspieszenie i uproszczenie dochodzeń wodnoprawnych, przyczyni się również do usprawnienia administracji w sprawach wodnych i da pewne oszczędności.

Wobec powyższego w wypadkach, gdy zajdzie potrzeba wezwania z urzędu biegłego dla ustalenia źródeł i przyczyn zanieczyszczenia wody należy wzywać przedewszystkiem kierowników omawianych placówek w Warszawie, Krakowie i Bydgoszczy, którzy mogą również wydelegować w swojem zastępstwie przedstawicieli z. pośród swego personelu fachowego.

(—) *Korsak*
PODSEKRETARZ STANU

136.

OKÓLNIK Nr. 70

z dnia 23 maja 1934 r.

o zawieszeniu obowiązku wypełniania kart ogniowych dla celów statystycznych.

(Nr. AP. 33-19).

Do

P. P. Wojewodów województw zachodnich.

W związku z redukcją budżetu państwowego i koniecznością zmniejszenia wydatków na dochodzenia statystyczne, na wniosek Głównego Urzędu Statystycznego zarządzam co następuje:

Zawiesza się od dnia 1 lipca 1934 r. obowiązek wypełniania kart ogniowych dla celów statystycznych, opierający się na zarządzeniu pruskiego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21.IX.1880 r., uzupełnionem zarządzeniem z dnia 3.II.1930 r. oraz na okólnikach P. P. Wojewodów poznańskiego i pomorskiego z dnia 22.XI. 1920 r. i P. Wojewody śląskiego z dnia 15.I. 1924 r.

Karty ogniowe za pierwsze półrocze bieżącego roku winny być wypełnione zgodnie z dotychczasowemi przepisami i nadesłane we właściwych terminach do Głównego Urzędu Statystycznego.

Zechcą P. P. Wojewodowie wydać w powyższej sprawie odpowiednie polecenie podległym sobie władzom.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

137.

OKÓLNIK Nr. 71

z dnia 24 maja 1934 r.

o sporządzaniu protokółów ekshumacyjnych przy komasacji cmentarzy wojennych.

(BZ 42-og-2)

Do

P. P. Wojewodów.

Przy ekshumacji zwłok z mogił wojennych i przenoszeniu ich z jednego cmentarza na drugi, dotychczas sporządzane były protokóły ekshumacyjne według przepisów okólnika b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 23 października 1923 r. Nr. 1335/GW. i według wzoru rozesłanego przy piśmie okólnem tegoż Ministerstwa z dnia 20 stycznia 1925 r. Nr. 105/GW.

Przepisy wspomnianego okólnika i wzór formularza dla protokółów ekshumacyjnych dostosowane były głównie do wykonywanych ekshumacyj zwłok poległych żołnierzy, pochowanych w grobach pojedyńczo lub grupami, rozrzuconych na polach i po lasach, natomiast formularze te nie są odpowiednie dla protokółów ekshumacyjnych, sporządzanych podczas komasacji cmentarzy wojennych, kiedy dokonywane są masowe ekshumacje mogił na jednym cmentarzu.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

Przeniesienie mogił z cmentarza wojennego lub z dzielnicy wojennej, położonej na cmentarzu parafjalnym, powinno być potwierdzone przez spisanie tylko jednego ogólnego protokółu ekshumacyjnego dla każdego poszczególnego cmentarza, zamiast dotychczasowego sporządzania osobnych protokółów dla każdego ekshumowanego grobu.

Sporządzanie protokółów ekshumacyjnych dla każdego grobu osobno może być nadal stosowane tylko w tych razach, kiedy odbywa się ekshumacja i przenoszenie na cmentarze zwłok poległych żołnierzy z grobów nie znajdujących

się w obrębie cmentarzy wojennych lub parafjalnych, lecz pojedyńczo położonych w różnych miejscach na terenie pól i lasów.

Sporządzone protokóły ekshumacyjne należy załączać do kompletnych imiennych wykazów ewidencyjnych tych cmentarzy, na które zostały przeniesione groby wymienione w protokółach. W wykazach ewidencyjnych cmentarzy zbiorowych winny byc podane w odnośnych rubrykach dokładne daty, dotyczące przeniesienia zwłok poszczególnych żołnierzy, poprzednie miejsce pochowania zwłok oraz dawne i nowe numery grobów, zaznaczone na planach cmentarzy.

Równocześnie Ministerstwo załącza przy niniejszem wzór formularza (zał. Nr. 1), według którego należy sporządzać protokóły ekshumacyjne przy komasacji cmentarzy wojennych, a także i przy ekshumacji zwłok z pojedyńczych polnych lub leśnych grobów wojennych oraz wzór drugiego formularza (zał. Nr. 2) dla sporządzania wykazów przedmiotów wartościowych znalezionych podczas ekshumacji przy zwłokach poległych żołnierzy.

Wykazy przedmiotów wartościowych, znalezionych na cmentarzach wojennych podczas ekshumacji zwłok, należy przesyłać raz na rok Ministerstwu Spraw Wewnętrznych razem z przedmiotami, które są wymienione w tych wykazach, kierując się przepisami okólnika z dnia 7 marca 1933 r. Nr. 20 (BZ. 39/1/2) w sprawie starannego wykonywania czynności przy ekshumacji zwłok żołnierzy poległych w wojnie europejskiej i wojnie Polski z Z. S. R. R. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4, poz. 50 z 1933 r.).

Odnośne wartościowe przedmioty, zakwalifikowane do wysłania Ministerstwu, po należytem ich posegregowaniu, winny być dostarczane w zalakowanych przesyłkach odpowiednio i starannie opakowanych.

Równocześnie z wydaniem niniejszego zarządzenia uchyla się okólniki b. Ministerstwa Robót Publicznych: z dnia 23 października 1923 r. Nr. 1335/GW, z dnia 20 stycznia 1925 r. Nr. 105/GW w sprawie sporządzania protokółów ekshumacyjnych, z dnia 16 lutego 1925 r. Nr. 210/GW i z dnia 28 kwietnia 1928 r. Nr. 691/GW w sprawie przedmiotów znalezionych podczas ekshumacji przy zwłokach poległych żołnierzy.

(—) *Korsak*
PODSEKRETARZ STANU

Załącznik Nr. 1 do okólnika Nr. 71
z dn. 21 maja 1934 r. (Nr. BZ. 42/og/2).

WOJEWÓDZTWO ....

PROTOKÓŁ

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 39 z 30.V.1933 r. poz. 311) i reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... 193..... r. Nr. .... w sprawie zatwierdzenia ogólnego planu robót w zakresie grobownictwa wojennego na obszarze województwa ...., Urząd Wojewódzki w...zarządził przeniesienie cmentarza wojennego z czasów wojny .... położonego na gruntach .... w miejscowości ....gmina .... powiat .... i do przeprowadzenia odnośnych robót delegował ...., który w obecności przedstawiciela Służby Zdrowia.. przedstawiciela Policji Państwowej .... wójta gminy (lub sołtysa wsi).. w dniu ....193.....r. przystąpił do ekshumacji i przeniesienia zwłok poległych żołnierzy, pochowanych na wymienionym cmentarzu.

Po sprawdzeniu ewidencji i planu cmentarza stwierdzono, że ilość grobów i ich rozmieszczenie oznaczone na planie i w ewidencji, odpowiada ilości i rozmieszczeniu grobów znajdujących się na cmentarzu (ewentualną niezgodność ze stanem faktycznym omówić na odwrotnej stronie).

Po odkryciu grobów okazało się, że ilość zwłok znalezionych w poszczególnych grobach odpowiada ilości poległych żołnierzy, wykazanych w ewidencji cmentarza (ewentualną niezgodność omówić na odwrotnej stronie).

Wydobyte z grobów zwłoki w ilości .... przewieziono na cmentarz .... w miejscowości .... gmina .... powiat..i pogrzebano w grobach zbiorowych Nr. Nr. .... i pojedyńczych Nr. Nr. ....

Podpisy obecnych:

Załącznik Nr. 2 do okólnika Nr. 71
z dn. 21 maja 1934 r. (Nr. BZ. 42/og/2).

Wykaz przedmiotów wartościowych znalezionych przy zwłokach poległych żołnierzy w czasie robót ekshumacyjnych na cmentarzu wojennym w ....
.... gmina .... powiat ....

L. p.	Nr. grobu, w którym znaleziono przedmiot	Nazwisko i imię poległego pochowanego w grobie w którym znaleziono przedmiot	Do jakiej armji był przynależny	Opis przedmiotu*)

Podpisy obecnych przy ekshumacji:

*) Przy opisywaniu podawać charakterystyczne cechy przedmiotu oraz napisy znajdujące się na przedmiotach i t. p., jeżeli są odznaczenia wojskowe, to należy podawać ich nazwę, stopień, numer i t. p.

138.

OKÓLNIK Nr. 72

z dnia 24 maja 1934 r.

o szkoleniu i lustracjach w zakresie rachunkowo-gospodarczym.

(Nr. GB. 22/16)

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

1. Okólnikiem Nr. 40 z 1932 roku (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 5, poz. 61) zarządzono, aby wszyscy urzędnicy, załatwiający sprawy budżetowe, rachunkowe i gospodarcze w urzędach wojewódzkich zaznajamiali się dokładnie z przepisami, obowiązującemi w tym dziale pracy.

Wykaz tych przepisów dołączono, polecając systematyczne utrzymywanie wykazu w stanie aktualności.

Ponieważ w czasie inspekcyj stwierdzono, że w niektórych województwach okólnik ten nie jest ściśle przestrzegany, Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o wydanie stosownych zarządzeń, w szczególności o zarządzenie przeszkolenia personelu oddziału budżetowo-gospodarczego oraz ścisłego stosowania zarządzeń, zawartych w okólniku powołanym na wstępie.

2. Również w czasie inspekcyj i ze sprawozdań, nadesłanych w myśl reskryptu z dnia 21 września 1933 r. Nr. GB. 22/4 zauważono, że niektórzy kierownicy oddziałów budżetowo-gospodarczych nie przeprowadzają lustracyj czynności rachunkowo-gospodarczych w urzędach I instancji. Obowiązek dokonywania tych lustracyj wynika z instrukcji dla starostw o sposobie prowadzenia ksiąg rachunkowych i gospodarczych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 z 1932 r.) oraz zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 6, poz. 94) w sprawie szczegółowego podziału czynności w oddziałach budżetowo gospodarczych urzędów wojewódzkich (referat 1 pkt 1 g).

Zważywszy, że brak kontroli merytorycznej komórek, załatwiających sprawy rachunkowo-gospodarcze może spowodować powstawanie niewłaściwości natury formalnej i narażenie Skarbu Państwa na straty, Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o przedkładanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, aż do odwołania, odpisów sprawozdań polustracyjnych kierowników oddziałów budżetowo-gospodarczych.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

139.

OKÓLNIK Nr. 73

z dnia 24 maja 1934 r.

o opłatach na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

(SF. 60-12-1).

Do

P. P. Wojewodów i do P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Zarząd Główny Polskiego Czerwonego Krzyża doniósł Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że na 12.409 gmin wiejskich w Polsce pobiera i wpłaca do P. K. O. opłaty na rzecz P. C. K. zaledwie 1.334 gmin; są powiaty, w któych na kilkadziesiąt gmin żadna nie wykonywa tego obowiązku. Wiele gmin wiejskich tłómaczy niepobieranie opłat urządzaniem zabaw bez uzależnienia udziału w zabawie od wykupienia biletu wstępu.

W związku z powyższem należy zarządom gminnym zwrócić uwagę na przepisy § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 422), z których wynika, że—o ile uczestnictwo w zabawie, rozrywce lub widowisku nie jest uzależnione wyłącznie od wykupionych biletów wstępu—opłatę na rzecz P. C. K. wymierza się ryczałtowo w stosunku 10% od podatku, wymierzonego ryczałtowo na rzecz gminy. W wypadku zaś, gdy podatek komunalny nie został ryczałtowo wymierzony, należy uskutecznić wymiar ryczałtowych opłat na rzecz P. C. K. w kwocie do 5 zł. dziennie — w zależności od warunków miejscowych i liczebności uczestników zabawy lub widowiska.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów oraz P. P. Przewodniczących Wydziałow Powiatowych o zwrócenie należytej uwagi na ścisłe przestrzeganie przez gminy wiejskie przytoczonego wyżej przepisu.

(—) *W. Korsak*

PODSEKRETARZ STANU

140.

OKÓLNIK Nr. 74

z dnia 26 maja 1934 r.

w sprawie kierowników oddziałów i przysługujących im dodatków funkcyjnych.

(Pers. 101-19).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Wobec podniesionych przez jednego z P. P. Wojewodów wątpliwości co do sposobu stosowania postanowień art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) odnośnie do kierowników oddziałów w urzędach wojewódzkich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela następującego wyjaśnienia:

1. Art. 5 rozporządzenia z 28 października 1933 r. rozróżnia prawo do dodatku funkcyjnego osób, m i a n o w a n y c h na stanowiska kierownicze od takiegoż prawa osób, p e ł n i ą c y c h obowiązki przywiązane do stanowisk kierowniczych. Do rzędu stanowisk kierowniczych, uprawniających do pobierania dodatku funkcyjnego, należy w myśl § 39 pkt. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19.XII.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) i stanowisko kierownika oddziału we władzach bezpośrednio podległych władzy naczelnej. Stanowisko to można zajmować bądź na zasadzie nominacji w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19.XII.1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780), bądź w charakterze „pełniącego obowiązki". Osoby więc, które przed 1 lutego 1934 r. t. j. przed ustanowieniem odrębnego stanowiska kierownika oddziału, miały sobie poruczone w trybie przepisanym sprawowanie funkcyj do tego stanowiska przywiązanych i sprawują je nadal, lecz nie otrzymały po tym terminie odpowiedniej nominacji, mają charakter „pełniących obowiązki" w rozumieniu art. 5 powołanego na wstępie rozporządzenia z 28 października 1933 r., jak to zaznaczono w ustępie 3 pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 11.I.1934 r. Nr. Pers. 706/12 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1, poz. 10).

2. Stanowisko kierownika oddziału jest stanowiskiem administracyjnem I kategorji, zajmować je więc może tylko osoba, posiadająca kwalifikacje, przepisane dla tej kategorji stanowisk. Jedynie oddziałem budżetowo-gospodarczym kierować może fachowy urzędnik rachunkowy II kategorji w charakterze jednak „pełniącego obowiązki".

3. Mianowanie kierowników oddziałów w myśl art. 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej i części III okólnika Ministerswa Spraw Wewnętrznych Nr. 66 z dn. 11.V.1934 r. należy do Ministerstwa. Zgody Ministerstwa wymaga również w myśl § 27 rozporządzenia z dnia 13 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611) i wyznaczenie kierownika danego oddziału w charakterze pełniącego obowiązki.

4. Osoby, mianowane kierownikami oddziałów, mają prawo do dodatku funkcyjnego od terminu, określonego w art. 15 rozporządzenia z 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86. poz. 663); osoby wyznaczone w trybie przepisanym jako pełniące obowiązki kierownika danego oddziału — od dnia pierwszego miesiąca po upływie okresu dwumiesięcznego pełnienia tych obowiązków, najwcześniej jednak od 1 lutego 1934 r.

5. Ponieważ tryb wyznaczania kierowników oddziałów jest ściśle określony w rozpo-

rządzeniu z dnia 13 sierpnia 1931 r. w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611), przeto osoby, które ani nie otrzymały nominacji na stanowisko kierownika oddziału, ani nie zostały wyznaczone do kierowania oddziałem za zgodą Ministerstwa — nie mają prawa do dodatku funkcyjnego.

6. Zgoda Ministerstwa na wyznaczenie (wzgl. mianowanie) kierownika danego oddziału zależy od rozważenia następujących okoliczności:

a) czy zachodzą przewidziane w art. 35 pkt. 2 rozp. o org. wł. adm. ogólnej względnie w § 5 rozporządzenia z 13 sierpnia 1931 r. warunki do utworzenia wzgl. utrzymania nadal utworzonego oddziału,

b) czy kierownictwo oddziału nie powinno być sprawowane bezpośrednio przez naczelnika wydziału i

c) czy kandydat na kierownika oddziału ma potemu należyte kwalifikacje.

7. Oddziały, nie posiadające mianowanych lub w przepisanym trybie wyznaczonych kierowników, są kierowane bezpośrednio przez naczelnika wydziału.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

141.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 maja 1934 r.

o ryczałtach na zatrudnienie bezrobotnych z kredytów Ministerstwa Opieki Społecznej i Funduszu Pracy.

(Nr. BZ. 35-Og-3).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Opieki Społecznej i Fundusz Pracy przekazuje do dyspozycji P. P. Wojewodów ryczałty na zatrudnienie bezrobotnych. Z ryczałtów tych asygnują P. P. Wojewodowie subwencje bezzwrotne związkom komunalnym i instytucjom społecznym na pokrycie kosztów robocizny przy robotach inwestycyjnych, prowadzonych przez wspomniane instytucje w ośrodkach szczególnie dotkniętych bezrobociem.

Wobec powyższego proszę P. P. Wojewodów, aby ta pomoc w pokryciu kosztów robocizny była stosowana również w miarę możności przy robotach budowlanych, prowadzonych przez państwowe władze budowlane z budżetu zwyczajnego i nadzwyczajnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z kredytów działu II i III-go, przyczem materjały i niezbędne siły fachowe byłyby opłacane z przekazywanych kredytów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(—) Bronisław Pieracki.
MINISTER

142.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 maja 1934 r.

o korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej.

(GL. 65-6-3).

Do

P. P.: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, Starostów oraz Prezydentów miast.

Mimo wydania szczegółowych przepisów, regulujących sposób prowadzenia korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej i władz samorządowych z placówkami zagranicznemi Rzeczypospolitej oraz osobami, zamieszkałemi zagranicą (okólnik Nr. 66 z 1931 r. Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 107 i okólnik Nr. 69 z r. 1933 Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, poz. 162) oraz mimo podkreślenia w cz. IV okólnika Nr. 66 konieczności załatwiania takiej korespondencji jako p i l n e j—dochodzą do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nadal bardzo częste skargi i zażalenia na zbyt powolne, a nawet opieszałe traktowanie takiej korespondencji. Bywają wypadki, że obywatel polski, mieszkający zagranicą, oczekuje kilka miesięcy od władz administracji ogólnej telegraficznej odpowiedzi przez siebie opłaconej.

Fakty takie nietylko rzucają ujemne światło na sprawność urzędowania władz i urzędów polskich, ale ponadto narażają obywateli polskich zagranicą nieraz na niepowetowane szkody.

Celem zapobieżenia powtarzaniu się tego rodzaju wypadków komunikuję, iż urzędnicy, którzy w przyszłości dopuszczą się podobnych zaniedbań, będą bezwarunkowo pociągani do surowej odpowiedzialności.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

143.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 maja 1934 r.

w sprawie wydawnictwa „Wskazówki dla Gminnych Komisyj Rewizyjnych".

(GL. 85 g.-56)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Nakładem Związku Pracowników Samorządu Terytorjalnego R. P. i Związku Gmin Wiejskich wydana została książka o charakterze podręcznika p. t. „Wskazówki dla radnych gminnych" w opracowaniu Zygmunta Pawlaka.

Praca ta zawiera zbiór wiadomości niezbędnych dla członków gminnych wiejskich i mniejszych miast) komisyj rewizyjnych. Stąd też może ona ułatwić wymienionym związkom samorządowym sprawowanie kontroli działalności zarządów gminnych i miejskich a tem samem przyczynić się do lepszego gospodarowania.

Z powyższych względów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane, aby Panowie zwrócili uwagę gminom na użyteczność omawianej pracy, która może w znacznym stopniu ułatwić pracę gminnym komisjom rewizyjnym.

(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

144.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 maja 1934 r.

w sprawie zalecenia wydawnictwa: „Wskazówki dla sołtysów".

(Nr GL. 85-g-57).

Do

P. P. Wojewodów (prócz śląskiego) i P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Nakładem Związku Pracowników Samorządu Terytorjalnego wydany został podręcznik p. t.: „Wskazówki dla sołtysów" opracowany przez p. p. St. Podwińskiego, naczelnika wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i P. Typiaka, radcę tegoż Ministerstwa.

Podręcznik ten zawiera zbiór koniecznych wiadomości z dziedziny administracji gromady opracowany w sposób przystępny z położeniem głównego nacisku na działalność praktyczną gromady i jej przełożonego.

Wobec tego, że na wielu terenach Państwa gromada jest tworem nowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane aby podręcznik ten był zalecony sołtysom do nabycia.

(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

145.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 maja 1934 r.

o zasadach wydzierżawiania terenów państwowych na cele budowlano mieszkaniowe.

(BZ 16 Og-11).

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Lublinie, Kielcach, Poznaniu, Toruniu i w Warszawie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu do wiadomości zasady wydzierżawiania terenów Państwowych, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, a administrowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na podstawie umowy zawartej pomiędzy Skarbem Państwa i Bankiem Gospodarstwa Krajowego dnia 10 czerwca 1933 r.

(—) *Inż. Stawiski*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

Zał. do pisma okólnego Nr. BZ 16-Og-11

ZASADY

wydzierżawiania (wynajmu) terenów państwowych przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, administrowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na podstawie umowy, zawartej przez Bank Gospodarstwa Krajowego ze Skarbem Państwa w dniu 10 czerwca 1933 r.

§ 1. Na zasadzie umowy z dnia 10 czerwca 1933 r. zawartej między Skarbem Państwa a Bankiem Gospodarstwa Krajowego — przekazana została Bankowi administracja terenów państwowych przeznaczonych na cele rozbudowy miast w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 372); w punkcie 3 i 5 tej umowy przewidziano także oddawanie tych terenów przez Bank w dzierżawę (najem).

Niniejszem strony to zn. Skarb Państwa oraz Bank Gospodarstwa Krajowego ustalają zasady — wedle których odbywać się winno przewidziane w tych punktach wydzierżawienie (wynajem) przez Bank Gospodarstwa Krajowego wspomnianych terenów, przyczem zaznaczają, iż zasady obecne odnoszą się jedynie do wynajmu dla celów budowlano-mieszkaniowych.

§ 2. Wydzierżawienie (wynajem) gruntów powinno w zasadzie następować tylko w tych przypadkach, gdy przewłaszczenie gruntu ze względów formalnych nie może być narazie dokonane. Dzierżawa (najem) w tych przypadkach traktowana będzie jako przejściowa do czasu przewłaszczenia gruntu, a okres jej nie może przekraczać 5-ciu lat.

Na okres dłuższy niż 5 lat Bank może wydzierżawiać (wynajmować) jedynie w przypadkach wyjątkowych, po uprzedniem uzyskaniu zgody Ministerstwa Skarbu na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Wydzierżawianie (wynajem) gruntów następować będzie drogą zawarcia umowy dzierżawnej (najmu) pomiędzy Bankiem Gospodarstwa Krajowego w imieniu Skarbu Państwa z jednej—a osobą trzecią z drugiej strony.

Ponieważ przewiduje się, że grunt, będący przedmiotem dzierżawy (najmu), będzie sprzedany dzierżawcy (najmobiorcy) za pośrednictwem gminy na cele jej rozbudowy. Bank Gospodarstwa Krajowego winien upewnić się o zgodzie Komitetu Rozbudowy danej gminy na osobę dzierżawcy (najmobiorcy).

§ 4. Reflektanci na dzierżawę (najem) działek, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, winni wnieść podanie do Banku Gospodarstwa Krajowego ze wskazaniem terenu, na którym mają zamiar budować, z podaniem wielkości budynku i wysokości kosztów budowy oraz środków, jakiemi rozporządzają na budowę, — przyczem winni wykazać, że bądź rozporządzają gotówką, wystarczającą na całkowite ukończenie budowy domu mieszkalnego na tej działce, bądź potrzebować będą pomocy kredytowej z funduszów państwowych i w jakiej ewentualnie wysokości.

§ 5. Wydzierżawienie (wynajem) gruntów następuje z wolnej ręki, przyczem pierwszeństwo do dzierżawy (najmu) działek będą miały te osoby fizyczne i prawne, któro zobowiążą się do wybudowania domu mieszkalnego wyłącznie z własnych środków, bez pomocy kredytowej z funduszów państwowych.

§ 6. Jako podstawę wymiaru rocznego czynszu dzierżawnego (najmu) przy wydzierżawianiu (wynajmie) działek państwowych na cele budowlano-mieszkaniowe przyjąć należy conajmniej 2% wartości szacunkowej gruntu, ustalonej przez Komisję Szacunkową, powołaną przez państwowe władze administracji ogólnej II instancji z udziałem przedstawiciela Banku Gospodarstwa Krajowego.

Wyznaczenie czynszu dzierżawnego (najmu) niższego od normy, ustalonej w ust. 1 niniejszego paragrafu, jak również obniżenie ustalonego już czynszu może nastąpić według uznania Banku Gospodarstwa Krajowego, lecz jedynie na zasadach i w granicach, ustalonych każdorazowo przez Radę Ministrów.

§ 7. Wszystkie koszty i opłaty, związane z zawarciem umowy dzierżawnej (najmu) winny być zapłacone przez dzierżawcę (najmobiorcę) działki w gotówce przy sporządzaniu umowy.

§ 8. Wszelkie wpłaty, dokonywane przez poszczególnych dzierżawców (najmobiorców) działek z tytułu dzierżawy (najmu), będą wpływały do Banku Gospodarstwa Krajowego na „Specjalny Rachunek Terenowy".

§ 9. Dzierżawca (najmobiorca) działki jest obowiązany pod rygorem rozwiązania umowy z jego winy:

a) wpłacać gotówką czynsz półroczny z góry w dniach 1 stycznia i 1 lipca każdego roku w wysokości, określonej w umowie, z tem jednak, że przy zawarciu umowy winien uiścić czynsz conajmniej za pół roku zgóry,

b) rozpocząć budowę domu mieszkalnego na wydzierżawionej (wynajętej) działce najpóźniej przed upływem jednego roku, licząc od daty zawarcia umowy — wykończyć ją zaś najpóźniej przed upływem 3 (trzech) lat od tejże daty,

c) użytkować grunt wydzierżawiony (wynajęty) bez prawa odstępowania swych praw dzierżawnych (najmu) i poddzierżawiania (podnajmu) osobom trzecim tego gruntu, bez zezwolenia Banku Gospodarstwa Krajowego,

d) opłacać przez cały czas trwania umowy dzierżawnej (najmu) wszelkie podatki państwowe i komunalne,

e) czuwać nad całością oddanej mu w dzierżawę (najem) nieruchomości, a o każdem zakłóceniu stanu posiadania niezwłocznie zawiadamiać Bank Gospodarstwa Krajowego pod skutkami odpowiedzialności za szkody i straty Skarbu Państwa w razie zaniechania,

f) przystąpić po ogłoszeniu rozporządzenia Rady Ministraw o odstąpieniu gminie dzierżawionego (wynajętego) gruntu na cele rozbudowy miasta, do zawarcia kontraktu kupna-sprzedaży dzierżawionego (najętego) przez siebie gruntu na wezwanie Banku Gospodarstwa Krajowego.

§ 10. W umowie dzierżawnej (najmu) winny być zastrzeżone następujące rygory:

a) w przypadku upadłości lub niedotrzymania przez dzierżawcę (najmobiorcę) warunków umowy, Bankowi Gospodarstwa Krajowego służyć będzie prawo natychmiastowego i bez wezwania rozwiązania umowy dzierżawnej (najmu) z winy dzierżawcy (najmobiorcy z tem, że koszty budowy i poczynionych przez dzierżawcę (najmobiorcę) koniecznych inwestycyj będą zwrócone dzierżawcy (najmobiorcy) przez Skarb Państwa dopiero po objęciu w posiadanie działki przez następnego jej dzierżawcę (najmobiorcę) lub nabywcę — i to w wysokości, w jakiej na podstawie oszacowania przez rzeczoznawcę, wyznaczonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego, będą przejęte przez nowego posiadacza działki i zapłacone jednak w kwocie, nieprzekraczającej faktycznie poczynionych na ten cel wydatków przez poprzednika i po potrąceniu kosztów oraz ewentualnych szkód i strat Skarbu Państwa, pozostałych wskutek niedotrzymania umowy przez dzierżawcę (najmobiorcę).

b) wydzierżawiona (wynajęta) działka i wzniesione na niej budowle nie mogą być obrócone na inne cele niż budowlano-mieszkaniowe; wrazie, gdyby dzierżawca (najmobiorca) zbudował na wydzierżawionym (wynajętym) gruncie budynek, przeznaczony na inne cele aniżeli mieszkaniowe, wówczas Bankowi Gospodarstwa Krajowego służyć będzie prawo natychmiastowego i bez wezwania rozwiązania umowy dzierżawnej (najmu) z winy dzierżawcy (najmobiorcy), z tem, że dzierżawca (najmobiorca) traci prawo domagania się od Skarbu Państwa zwrotu wszelkich wydatków, związanych z tą budową.

§ 11. Bankowi Gospodarstwa Krajowego przysługuje prawo kontroli nad wykonywaniem przez dzierżawce (najmobiorcę) warunków umowy dzierżawnej (najmu).

§ 12. Wszelkie spory sądowe z tytułu wykonania umów dzierżawnych (najmu) podlegają rozpoznaniu sądu właściwego w Warszawie.

§ 13. Umowa dzierżawna (najmu) powinna być sporządzona w 2-ch jednobrzmiących egzemplarzach, na których podpisy winny być uwierzytelnione notarjalnie.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. III. 4771/2/24

Warszawa,
dnia 9 kwietnia 1934 r.

Zasady wydzierżawiania terenów państwowych na cele budowlano-mieszkaniowe;—upoważnienie dla Banku Gospodarstwa Krajowego.

Do

Banku Gospodarstwa Krajowego w miejscu.

W wykonaniu pktu 5 umowy, zawartej dnia 10 czerwca 1933 r. między Skarbem Państwa a Bankiem Gospodarstwa Krajowego w sprawie administracji i sprzedaży gruntów państwowych, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, upoważniam Bank Gospodarstwa Krajowego — w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych — do wydzierżawiania w imieniu Skarbu Państwa administrowanych przez Bank gruntów państwowych.

Równocześnie przesyłam do stosowania opracowane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych oraz Prokuratorją Generalną R. P. Zasady wydzierżawiania (wynajmu) terenów państwowych przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, administrowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na podstawie umowy, zawartej przez Bank Gospodarstwa Krajowego ze Skarbem Państwa w dniu 10 czerwca 1933 r.

(—) Wł. Zawadzki
MINISTER SKARBU

B

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 15 maja Nr. 40 Rok 1934

Poz. 349. Ustawa z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Art. 1. (1) W celu stwierdzenia wartości hodowlanej bydła, trzody chlewnej i owiec będą prowadzone przez izby rolnicze księgi zarodowego bydła, zarodowej trzody chlewnej i zarodowych owiec, oraz wydawane rodowody i inne zaświadczenia z tych ksiąg. Izby rolnicze mogą powierzać organizacjom rolniczym prowadzenie tych ksiąg oraz wydawanie rodowodów i zaświadczeń tylko za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Prowadzenie ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, wymienionych w ustępie poprzedzającym, oraz wydawanie rodowodów i zaświadczeń przez osoby prywatne lub instytucje, nie upoważnione do tego w myśl ustępu poprzedzającego, jest wzbronione.

Art. 2. (1) Wpisywanie zwierząt do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych będzie dokonywane na żądanie właścicieli tych zwierząt, wydawanie zaś rodowodów i zaświadczeń — na żądanie osób interesowanych.

(2) Wymagania, jakim powinny odpowiadać zwierzęta, które mogą być wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia i wartości użytkowej oraz zasady prowadzenia tych ksiąg — ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala wymagania, jakim winny odpowiadać zarodowe obory, chlewnie i owczarnie.

(2) Z chwilą ustalenia tych wymagań nazwy, zawierające określenie „zarodowy", mogą być używane tylko na oznaczenie tych gospodarstw hodowlanych, co do których izba rolnicza stwierdzi, że gospodarstwa te odpowiadają wymaganiom, ustalonym na podstawie ustępu poprzedzającego.

Art. 4. (1) Izby rolnicze za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych mogą uznawać pewne rasy bydła, trzody chlewnej i owiec za odpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów (gmin, powiatów) w okręgach swej działalności.

(2) W razie uznania pewnych ras bydła, trzody chlewnej lub owiec za odpowiednie dla danego obszaru, zwierzęta innych ras, hodowane na tym obszarze, mogą być wpisywane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych (art. 1) jedynie w przypadkach i pod warunkami, ustalonemi przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) W razie zmiany uznanej rasy (ust. (1)), rasę poprzednio uznaną uważa się nadal w okresie lat trzech również za odpowiednią dla danego obszaru.

Art. 5. (1) Izby rolnicze przeprowadzać będą na żądanie właścicieli bydła, trzody chlewnej lub owiec kontrolę wartości użytkowej tych zwierząt oraz wydawać odpowiednie świadectwa.

(2) Przepisy o kontroli wartości użytkowej zwierząt oraz o wydawaniu świadectw wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 6. (1) Pokrywanie cudzych krów, świń i owiec dozwolone jest tylko rozpłodnikami, uznanemi dla danego obszaru.

(2) Wyraz „rozpłodnik“ oznacza w rozumieniu niniejszej ustawy buhaja po ukończeniu 10 miesięcy życia, knura po ukończeniu 6 miesięcy oraz tryka po ukończeniu 3 miesięcy.

(3) Wyrazy „rozpłodnik uznany“ oznaczają w rozumieniu niniejszej ustawy rozpłodnika, na którego właścicielowi wydane zostało świadectwo uznania (art. 7 ust. (1)).

(4) Rozpłodnik, wybrany na podstawie art. 7 ust. (3), jest rozpłodnikiem uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 7. (1) Do orzekania o uznaniu rozpłodników za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom rozpłodników wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne uznają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych rozpłodników, które należą do rasy, uznanej za odpowiednią (art. 4), oraz odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Jeżeli ilość rozpłodników, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych rozpłodników, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej do zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj, wzory oraz terminy ważności świadectw uznania ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(5) Koszty podróży i diety członków komisyj ponoszą instytucje, delegujące te osoby.

Art. 8. (1) Właściciele rozpłodników obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonem przez izbę rolniczą

(2) Obowiązek doprowadzania rozpłodników przed komisję kwalifikacyjną nie dotyczy rozpłodników, zapisanych do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych (art. 1).

Art. 9. (1) Jeżeli na obszarze gminy niema dostatecznej ilości rozpłodników uznanych, odpowiadających wymaganiom, ustalonym na podstawie art. 7 ust. (2), gminy oraz powiatowe związki samorządowe obowiązane są zapewniać miejscowym rolnikom konieczną ilość takich rozpłodników.

(2) O ilości rozpłodników uznanych, potrzebnych dla poszczególnych gmin, rozstrzyga wydział powiatowy na podstawie zasad, ustalanych przez właściwą izbę rolniczą.

(3) Koszty nabywania przez gminy rozpłodników ponosi Państwo w wysokości 10%, powiatowe związki samorządowe w wysokości 25% oraz zainteresowane gminy w wysokości 65% ogólnej sumy kosztów.

(4) Gminy sąsiadujące mogą łączyć się celem wspólnego kupna rozpłodników.

(5) Za pokrywanie krów, świń i owiec uznanemi rozpłodnikami gminnemi zarząd gminy może ustanawiać opłaty, które winny być zatwierdzone przez władzę nadzorczą.

(6) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy rozpłodników oraz zawiadamiać komisję kwalifikacyjną o ilości krów, świń i owiec, znajdujących się na obszarze gminy.

Art. 10. (1) Izby rolnicze, po zasięgnięciu opinji właściwych powiatowych związków samorządowych, mogą za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych ustanawiać na swą rzecz opłaty od rozpłodników nie uznanych w wysokości 50 zł od buhaja, 25 zł od knura i 10 zł od tryka za każdy rok kalendarzowy oraz ustalać terminy uiszczania tych opłat.

(2) Opłaty, przewidziane w ustępie poprzedzającym, pobierają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Izba rolnicza może umarzać zaległe opłaty w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali, jakie rozpłodniki nie uznane wolne być mają od opłat, przewidzianych w ust. (1).

Art. 11. Grzywną do 20 zł karany będzie:

1) kto nie zgłasza zarządowi gminy rozpłodnika lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 8);

2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie rozpłodnikiem nie uznanym cudzej krowy, świni lub owcy (art. 6 ust. (1)).

Art. 12. (1) Grzywną do 300 zł karany będzie:

1) kto pokrywa rozpłodnikiem nie uznanym cudzą krową, świnię lub owcę (art. 6 ust. (1));

2) kto wbrew postanowieniu art. 1 ust. (2) prowadzi księgi gospodarskich zwierząt zarodowych oraz wydaje rodowody i zaświadczenia;

3) kto wbrew postanowieniu art. 3 ust. (2) używa na oznaczenie obory, chlewni lub owczarni nazwy, zawierającej określenie „zarodowy“.

(2) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl pkt. 1) artykułu niniejszego powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebienie rozpłodnika na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 13. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w niniejszej usta-

wie, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującem władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

Art. 14. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15. (1) Postanowienia art. 1 — 5, 12 pkt. 2) i 3) oraz art. 13 — 16 wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ustawy niniejszej na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Postanowienia art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu wchodzą w życie w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których była wprowadzona w życie ustawa z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) — z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy.

(3) Terminy wejścia w życie postanowień art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których nie była wprowadzona w życie ustawa, wymieniona w ustępie poprzedzającym, jak również terminy wejścia w życie postanowień art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu w zastosowaniu do trzody chlewnej lub owiec na obszarach gmin i powiatów, — ustala w drodze rozporządzeń Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek izby rolniczej, przedstawiony za zgodą właściwego powiatowego związku samorządowego za pośrednictwem wojewody. Powyższy wniosek izby rolniczej może dotyczyć tylko tych obszarów, dla których — stosownie do postanowienia art. 4 ust. (1) — zostały uznane odpowiednie rasy bydła, trzody chlewnej lub owiec i jedynie tych zwierząt, których rasy zostały uznane. Wniosek może dotyczyć każdego rodzaju określonych wyżej zwierząt oddzielnie lub kilku rodzajów razem.

(4) Ustalone na podstawie ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) rasy bydła w okręgach hodowlanych uważa się za rasy uznane za odpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów (art. 4).

(5) Świadectwa uznania, wydane na podstawie ustawy, wymienionej w ustępie poprzedzającym, których termin ważności nie upłynął, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 16. Z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami wraz ze zmianami, wprowadzonemi art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69).

Poz. 350. Ustawa z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem*).

Poz. 351. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1934 r. o zmianie okręgów sądów grodzkich w powiecie radzymińskim.

Poz. 352. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1934 r. w sprawie zmiany okręgów sądów grodzkich w powiecie koneckim.

Poz. 353. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 kwietnia 1934 r. w sprawie należnych sędziom kosztów przeniesienia.

Poz. 354. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 maja 1934 r. w sprawie nadania gminie wiejskiej Skórcz w powiecie starogardzkim, województwie pomorskiem ustroju miasta.

Poz. 355. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1934 r. o zmianie granic miasta Czempinia w powiecie kościańskim, województwie poznańskiem.

Poz. 356. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1934 r. o zmianie granic miasta Murowana Goślina w powiecie obornickim, województwie poznańskiem.

Poz. 357. Oświadczenie Rządowe z dnia 18 kwietnia 1934 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do traktatu przyjaźni, handlowego i spraw konsularnych między Rzecząpospolitą Polską i Stanami Zjednoczonemi Ameryki.

Poz. 358. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Jugosławję dokumentu ratyfikacyjnego aktu dodatkowego do międzynarodowej konwencji, podpisanej w Bernie dnia 23 października 1924 r., dotyczącej przewozu towarów kolejami żelaznemi.

Poz. 359. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Turcję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji dotyczącej traktowania jeńców wojennych.

Poz. 360. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Turcję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych.

---

*) Nie przedrukowano wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu.

Poz. 361. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Wolne Państwo Irlandji dokumentu ratyfikacyjnego oraz przystąpienia Jugosławji do międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych.

Poz. 362. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Republikę San Domingo i Chili dokumentów ratyfikacyjnych umów Światowego Związku Pocztowego.

Poz. 363. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 kwietnia 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Syjamu dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o ograniczeniu fabrykacji i o uregulowaniu podziału środków odurzających i przystąpienia Rządu Chin do tej konwencji.

Poz. 364. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 marca 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej.

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 15 maja Nr. 110 Rok 1934

Poz. 152. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 kwietnia 1934 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 19 kwietnia 1934 r. mocy powszechnie obowiązującej dla przemysłu budowlanego na obszarze m. Poznania.

z 16 maja Nr. 111 Rok 1934

z 17 maja Nr. 112 Rok 1934

Poz. 153. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 5 maja 1934 r. w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych.

Poz. 154. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1934 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1934 r. do dnia 31 marca 1935 r.

z 18 maja Nr. 113 Rok 1934

Poz. 155. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1934 r. o opłatach portowych, pobieranych w państwowych morskich portach handlowych, oraz o ustaleniu taryfy niektórych z tych opłat.

z 19 maja Nr. 114 Rok 1934

Poz. 156. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 maja 1934 r. o instytucjach uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 sierpnia 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie kapeluszów i stożków.

Poz. 157. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 maja 1934 r. o instytucjach uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej.

z 22 maja Nr. 115 Rok 1934

Poz. 158. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 maja 1934 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę bocznicy kolejowej użytku publicznego od stacji Druskieniki do Zdrojowiska Druskieniki.

Poz. 159. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1934 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Pomorskiej Izby Rolniczej na okres czasu od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r.

z 23 maja Nr. 116 Rok 1934

Poz. 160. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 maja 1934 r. w sprawie wykazu państw, których przepisy wymagają znakowania i opakowania jaj, odmiennych od przepisów obowiązujących w Polsce oraz trybu postępowania przy wywozie tych jaj.

z 24 maja Nr. 117 Rok 1934

z 25 maja Nr. 118 Rok 1934

Poz. 161. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 18 maja 1934 r. w sprawie ograniczenia przemysłu okrężnego na obszarze miasta Bielska.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.